

paa det Sted, hvor Postcontoiret er. Med Hensyn til hvad den ærede Ordfører anførte om, at mit Forslag om, at Smaasummer skulde kunne sendes ved Anvisning gjennem de forskjellige Postcontoirer, kunde medføre Ansvar for Postvæsenet, maa jeg bemærke, at det rigtignok kunde skee efter det ene Exempel, jeg anførte; men der vilde jo selv i dette Tilfælde ikke være Noget til Hinder for, at Postvæsenet paa det første Sted ikke udbetalte Summen, førend det var kommet til Kundskab om, idetmindste ved ikke at faae Underretning om det Modsatte, at Summen rigtigt var bleven betalt paa det Sted, hvortil Brevet var adresseret. Forøvrigt vilde de fleste Tilfælde jo være, at man sen dte Penge, og derved blev der jo slet ingen Risiko for Postvæsenet, idet det først har modtaget Pengene, før siden efter paa et andet Posthuus at udbetale dem.

M. P. Bruun. Dersom det ærede Udvalg mener, at Besørgelse af uforseglede Skrivelser herefter i Almindelighed skulde være tilladt, saa vilde det vistnok dog være nødvendigt at foretage en Forandring i Udkastets Affattelse. Dittinger, der ere brugte i § 11. 2. Litra d, omtale det nemlig netop som en Undtagelse fra Reglen; allsaa maa Reglen betragtes at være den, at en uforseglet Skrivelse alligevel er et Brev og ikke maa besørges af Private. Dertil kommer, at efter Motiverne kan dette heller ikke antages at være Udkastets Mening. Der staaer nemlig i Motiverne til § 11 netop om disse Adressobreve, at, naar Friheden blandt Andet er betinget af, at Adressobrevet er uforseglet, er Grunden dertil ikke, at Brevet derved udgaaer af Begrebet „Brev.“ Det vil meget ofte være Tilfældet, at der kan være Spørgsmaal om Besørgelsen af saadanne Breve, det være sig som Adressobreve, Anbefalingsbreve eller Familiebreve, som der dog virkelig ikke, foreskommer det mig, fra Postvæsenets Side kan være noget Særdeles iveien for at tilstede.

Premierministeren: Jeg tillader mig kun at bemærke, i Anledning af det, som af den ærede Ordfører er berørt, at det kunde være rigtigt at affasse al Portofrihed efter et Aars Forløb, at dette dog maaskee, saa rigtigt det end kunde være i Henseende til Principet,

kan have den betænkelige Side, at det for endeel Embedsmand, navnlig for de provindstille Local-Embedsmand og i Særdeleshed for Amtsmændene, vil medføre særdeles betydelige Beskostninger. Naar man antager, at paa et Amtscontoir indløber der flere Tusinde Breve om Aaret og afgaaer et tilsvarende Antal, saa seer man, at, selv med den modererede Porto af 4 β , vil det ikke blive ubetydeligt, hvad en saadan Embedsmand, være sig Amtmand eller Herredsfoged, vil komme til at udrede, og, forsaavidt det vil have en betydelig Indflydelse paa disse Embedsmænds oeconomicke Stilling, har jeg troet at burde henlede Thingens Opmærksomhed derpaa.

Krabbe: Den ved Forordningen af 17de Juni 1771 indførte Portofrihed er ved en stor Mængde, lige indtil den allerseneste Tid, udkomne Resolutioner og spectelle Bestemmelser i høi Grad bleven udvidet, saaledes at den ikke alene er tilstaaet Statsembedsmand, sem correspondere i Statens Anliggender, men ogsaa en Mængde Bestyrerler af visse Administrationsgrene, og juridiske Personer, som have en aldeles privat Charakter, og derfor vist ingenlunde burde være i Besiddelse af denne Ret. Jeg skal saaledes tillade mig at nævne som Nogle, der ere i Besiddelse af en saadan Ret, som dog neppe kan tilkomme dem: Administrationen for Classe- og Talletteriet, Inspectionen for det kongelige Gods Jagerspris, Administrationen for Frederiksværk, Institutet for Metalarbejdere, Directionen for Livsforfikkingsanstalten, Apothekerforeningen for Bogforsendelser, Godsforvalteren paa Silkeborg, det sjællandske Jernbaneselskab og Bestyrerlen for Foreningen af Land- og Forstmand. Men denne Portofrihed er ogsaa i Praxis bleven betydeligt udvidet udenfor de lovbestemte Grænser, idet en stor Mængde Ansøgninger og Andragender fra Private, som indsendes til Dyrgigheden for at forsynes med Erklæring, er bleven affendt som kongelige Tjenestefager, uagtet de vist ikke dertil kunde være berettigede. Dette var vel mindre paasaldende, saalænge Portoen var saa høi, at Postkassen deraf havde et betydeligt Overskud, og den saaledes maatte betragtes tillige som en Stat; men, naar saaledes, som nu er paatænk, denne